

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (trešā palāta)

2005. gada 16. februārī *

Lieta T-142/03

Fost Plus VZW, Brisele (Beļģija), ko pārstāv P. Vitinks [*P. Wytinck*] un H. Vjaens [*H. Viaene*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienų Komisiju, ko pārstāv M. van Beks [*M. van Beek*] un M. Konstantinidis [*M. Konstantinidis*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par prasību atcelt 1. pantu Komisijas 2003. gada 29. janvāra Lēmumā 2003/82/EK, ar ko apstiprina pasākumu, par kuru Beļģija ir paziņojusi saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu 6. panta 6. punktu (OV L 31, 32. lpp.).

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS
INSTANCES TIESA (trešā palāta)

apspriedes laikā šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Azizi [*J. Azizi*], tiesneši M. Jēgers [*M. Jaeger*] un F. Deuss [*F. Dehousse*],

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Ar prāvu saistītās tiesību normas un tās faktiskie apstākļi

- 1 Eiropas Parlamenta un Padomes 1994. gada 20. decembra Direktīvas 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu (OV L 365, 10. lpp.) mērķis ir saskaņot atšķirīgos iepakojumu un izlietoto iepakojumu apsaimniekošanas pasākumus dažādās valstīs, lai, pirmkārt, novērstu vai samazinātu to ietekmi uz vidi un tādējādi nodrošinātu augsta līmeņa vides aizsardzību un lai garantētu, otrkārt, iekšējā tirgus sekmīgu darbību un izvairītos no tirdzniecību kavējošiem apstākļiem, kā arī no konkurences izkropļošanas vai ierobežošanas Kopienā (1. pants).

- 2 Ar šādu mērķi Direktīvas 94/62 6. panta 1. punktā ir noteikts:

"[...] dalībvalstis paredz vajadzīgos pasākumus, lai sasniegtu šādus mērķus visā to teritorijā:

a) ne vēlāk kā piecus gadus pēc tam, kad šai direktīvai jābūt transponētai valsts normatīvajos aktos, no visa izlietotā iepakojuma reģenerē vismaz 50 % no svara un ne vairāk kā 65 % no svara;

b) atbilstīgi šim vispārējam mērķim un, ievērojot to pašu termiņu, pārstrādājot vismaz 25 % no svara un ne vairāk kā 45 % no svara attiecībā uz kopējo iepakojuma materiālu daudzumu, kas ir izlietotajā iepakojumā, iegūst vismaz 15 % no svara no katra iepakojuma materiāla;

[..]"

- 3 Šī direktīva tomēr atļauj dalībvalstīm pārsniegt paredzētos mērķus. Proti, tās 6. panta 6. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstīm, kas ir paredzējušas vai paredzēs programmas, kuras pārsniedz 1. punkta a) un b) apakšpunktā paredzētos mērķus, kā arī nodrošina atbilstīgas iespējas pārstrādei un reģenerācijai, ir atļauts īstenot minētos mērķus augsta līmeņa vides aizsardzības nodrošināšanai ar nosacījumu, ka minētie pasākumi neradīs iekšējā tirgus traucējumus un netraucēs citām dalībvalstīm pildīt šo direktīvu. Dalībvalstis par to informē Komisiju. Komisija apstiprina šos pasākumus pēc tam, kad, sadarbojoties ar dalībvalstīm, ir pārliecinājusies, ka tie atbilst iepriekšminēta-

jiem apsvērumiem un patvaļīgi nediskriminē vai slēpti neierobežo tirdzniecību starp dalībvalstīm.”

- 4 Visbeidzot, Direktīvas 94/62 16. panta 1. punktā un 21. pantā ir noteikts dalībvalstu pienākums paziņot par pasākumiem, ko tās paredzējušas pieņemt, lai izpildītu šo direktīvu, un dalībvalstu pārstāvju komitejas izveidošanu, kuras priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis un kura sniedz atzinumu par Komisijas piedāvāto pasākumu projektiem.
- 5 Beļģijas federālajā sistēmā iepakojuma materiālu un izlietoto iepakojumu reģenerācijas un pārstrādes mērķu noteikšana, kas paredzēti Direktīvas 94/62 6. pantā, atrodas ekskluzīvā Flandrijas reģiona, Valonijas reģiona un Briseles pilsētas reģiona kompetencē.
- 6 Lai nodrošinātu koherentu un viendabīgu Direktīvas 94/62 transpozīciju un īstenošanu, trīs Beļģijas reģioni 1996. gada 30. maijā noslēdza sadarbības nolīgumu izlietotā iepakojuma rašanās novēršanas un apsaimniekošanas jomā (turpmāk tekstā — “Sadarbības nolīgums”). Šo nolīgumu katrā no trim reģioniem apstiprināja ar atbilstošu likumdošanas aktu, proti, ar Valonijas reģiona 1997. gada 16. janvāra dekrētu, ar Flandrijas reģiona 1997. gada 21. janvāra dekrētu un ar Briseles pilsētas reģiona 1997. gada 24. janvāra rīkojumu.
- 7 Sadarbības nolīgums paredz, ka uzņēmējiem, t.i., iepakotājiem un iepakojuma lietotājiem, tostarp importētājiem, ja iepakošana notiek ārpus Beļģijas, jāsavāc un jāpārstrādā vai jāreģenerē iepakojuma materiāls, kurā ietilpst izlietotais iepakojums, ko tie ir laiduši tirgū (6. pants), personīgi vai ar trešo personu starpniecību (7. panta 1. daļa). Šis nolīgums paredz arī Starpreģionālas iepakojuma komisijas izveidošanu,

kas izdod licences iestādēm, kas apņemas pildīt Sadarbības nolīguma uzliktos pienākumus to uzņēmumu vietā, kas laiž tirgū iepakotos produktus (Sadarbības nolīguma V nodaļa).

- 8 Sadarbības nolīguma 3. punkta 2. apakšpunktā ir noteikti minimālie izlietoto iepakojumu pārstrādes un reģenerācijas mērķi, kas ir izteikti procentos no to svara. Šie procentuālie daudzumi visos trijos reģionos uzņēmējiem ir jāsasniedz gan attiecībā uz māsaimniecībā izlietotajiem iepakojumiem, gan arī rūpniecībā izmantotajiem iepakojumiem. Kopumā tie ir augstāki nekā Direktīvā 94/62 paredzētie.
- 9 Sadarbības nolīguma 30. punkta 2. apakšpunktā ir paredzēts, ka gadījumā, ja iepakotājs vai licencēta iestāde paredzētajos termiņos nerasniedz noteikto pārstrādes un reģenerācijas procentuālo apjomu, Starpreģionālās iepakojuma komisijas sekretariāta locekļi var uzlikt administratīvu naudas sodu 20 000 Beļģijas franku (BEF) (EUR 500) apmērā par katru izlietotā iepakojuma tonnu, kas nav reģenerēta vai BEF 30 000 (EUR 750) par katru izlietoto iepakojumu tonnu, kas nav pārstrādāta.
- 10 Sadarbības nolīguma 25. punkta 1. apakšpunkta 3. daļā ir noteikts, ka Starpreģionālās iepakojuma komisijas lēmēj institūcija "piešķir licenci, aptur tās darbību un atņem to personām vai jebkurā laikā pēc licencētās personas pārstāvju uzklauššanas groza licenci paredzēto darbību veikšanas nosacījumus, ievērojot vispārējās intereses".
- 11 Sadarbības nolīgumu, ko Beļģijas valdība atbilstoši Direktīvas 94/62 6. punkta 6. apakšpunktam darīja zināmu Komisijai 1996. gada 13. jūlijā, Komisija apstiprināja 1999. gada 15. septembrī (Lēmums 1999/652/EK, ar ko apstiprina pasākumus, ko Beļģija paziņojusi atbilstoši Direktīvas 94/62 6. panta 6. punktam, OV L 257, 20. lpp.).

- 12 2001. gada 1. augustā Beļģijas valdība Komisijai darīja zināmu Sadarbības nolīguma grozījumu projektu (turpmāk tekstā — “grozītais Sadarbības nolīgums”).
- 13 Minētā projekta mērķis bija laika posmā no 2000. līdz 2003. gadam paaugstināt pārstrādes un reģenerācijas procentus, kas noteikti Sadarbības nolīguma 3. punktā.
- 14 Ņemot vērā Beļģijas iesniegto informāciju un rezultātus, kas tika panākti konsultācijās ar citām dalībvalstīm, kuras notika ar komitejas starpniecību, kas izveidota, pamatojoties uz Direktīvas 94/62 21. pantu, Komisija 2003. gada 29. janvāra Lēmumā 2003/82/EK, ar ko apstiprina pasākumu, ko Beļģija paziņojusi atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu 6. panta 6. punktu paziņotajiem pasākumiem (OV L 31, 32. lpp., turpmāk tekstā — “Apstrīdētais lēmums”), nolēma, ka paziņotais pasākums ir jāapstiprina, jo
- ir atbilstoša kapacitāte, lai veiktu savākto materiālu pārstrādi un reģenerāciju saskaņā ar Beļģijas Karalistes izvirzītajiem mērķiem;
 - šis pasākums neizkropļo iekšējo tirgu;
 - šis pasākums netraucē citām dalībvalstīm pildīt Direktīvu;
 - šis pasākums nav patvaļīgas diskriminācijas līdzeklis;

— šis pasākums nav slēpts dalībvalstu savstarpējas tirdzniecības ierobežojums (Apstrīdētā lēmuma III punkts).

- 15 Tomēr Komisija apgalvo, ka ir saņemta informācija par tirgus piesātināšanu ar savāktām stikla lauskām. Tāpēc tā aicināja Beļģijas Karalisti īpaši uzmanīgi izpētīt stikla tirgu un pārliecināties, ka savākšanas apjoms Beļģijā nepārsniedz šī tirgus kapacitāti.
- 16 Prasītāja ir atbilstoši Beļģijas tiesībām izveidota bezpeļņas sabiedrība, kuru saskaņā ar Sadarbības nolikumu Starpreģionālā iepakojuma komisija ir licencējusi mājsaimniecības atkritumu savākšanai, pārstrādei un reģenerācijai ar 1998. gada 23. decembra Lēmumu S-C-99/31116 par bezpeļņas sabiedrības FOST Plus licencēšanu kā izlietoto iepakojumu sabiedrību, (1999. gada 27. marta *Moniteur belge*, 10048. lpp., turpmāk tekstā — “Lēmums par licencēšanu”). Tā savu dalībnieku vārdā izpilda pienākumu pieņemt atpakaļ mājsaimniecībā izlietoto iepakojumu, kas ir noteikts par to atbildīgajām personām, un ar šo mērķi veic visus pasākumus, lai sasniegtu Sadarbības nolikumā noteikto procentuālo reģenerācijas apjomu.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 17 Ar šo prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā ir iesniegts 2003. gada 28. aprīlī, prasītāja cēla šo prasību.
- 18 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 10. jūlijā, atbildētāja iesniedza iebildumu par nepieņemamību, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu. 2003. gada 6. oktobrī prasītāja iesniedza savus apsvērumus par šo iebildumu par nepieņemamību. Pirmās instances tiesa aicināja lietas dalībniekus iesniegt dažus dokumentus un atbildēt uz

jautājumiem par atbildētājas iesniegto iebildumu par nepieņemamību. Lietas dalībnieki iesniedza šos dokumentus un atbildēja uz jautājumiem noteiktajos termiņos.

19 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Apstrīdētā lēmuma 1. punktu;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 Atbildētājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- prasību noraidīt kā nepieņemamu;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

21 Saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu, ja lietas dalībnieks to lūdz, Pirmās instances tiesa var lemt par nepieņemamību, neizskatot lietu pēc būtības. Atbilstoši šī paša panta 3. punktam pārējā procesa daļa notiek mutvārdos, ja vien Pirmās instances tiesa nelemj citādi. Šajā lietā Pirmās instances tiesa, pārbaudot lietas materiālus un iesniegtos dokumentus, kā arī lietas dalībnieku atbildes uz tām uzdotajiem jautājumiem, ir guvusi pietiekami daudz informācijas, lai lemtu par atbildētājas iesniegto pieteikumu, neuzsākot mutvārdu procesu.

Lietas dalībnieku argumenti

- 22 Atbildētāja apgalvo, ka prasība ir nepieņemama, jo Apstrīdētais lēmums neskar prasītāju individuāli.
- 23 Prasītāja apgalvo, kas tās prasība ir pieņemama, jo, pirmkārt, Apstrīdētais lēmums skar to tieši un individuāli (Tiesas 1962. gada 14. decembra spriedums apvienotajās lietās 16/62 un 17/62 *Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes* u.c./Padome, *Recueil*, 901. lpp., un 1963. gada 15. jūlija spriedums lietā 25/62 *Plaumann/Komisija*, *Recueil*, 197. lpp.) un, otrkārt un pakārtoti, tās rīcībā nav cita veida efektīva tiesību aizsardzības līdzekļa, lai vērstos pret Apstrīdēto lēmumu.
- 24 Par jautājumu, vai Apstrīdētais lēmums prasītāju skar tieši, tā apgalvo, ka nav nekādu šaubu par to, ka Beļģijas iestādes gatavojas īstenot grozīto Sadarbības nolīgumu, ko Komisija ir apstiprinājusi. Saskaņā ar prasītājas apgalvojumiem šo Beļģijas iestādes nodomu apstiprina pirmā Sadarbības nolīguma, kas ir apstiprināts ar Lēmumu 1999/652, īstenošana, ar Apstrīdētā lēmuma izstrādi saistītie dokumenti un pamatnolīgums, ko šajā sakarā ir noslēguši Valonijas un Flandrijas reģioni.
- 25 Par jautājumu, vai Apstrīdētais lēmums prasītāju skar individuāli, tā pēc būtības min piecus argumentus, kas apstiprina dažas tai raksturīgas īpašības un faktisko situāciju, kas viņu padara atšķirīgu no visām citām personām.

- 26 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka tā ir vienīgā organizācija, kas ir saņēmusi licenci mājāsaimniecībā izlietoto iepakojumu savākšanai, pārstrādei un apstrādei citu iepakotāju vārdā. Otrkārt, šī licence uzliek tai personīgi, nevis citiem iespējamiem iepakotājiem, pirmkārt, dažādus pienākumus, to skaitā, pienākumu aprēķināt izmaksas, veikt savākšanu, piemērot konkursa procedūru, un, otrkārt, nosaka dalībnieku pievienošanās, obligāto apdrošināšanas un garantiju nodrošināšanas nosacījumus. Prasītāja uzskata, ka šī licence un tai uzliktie specifiskie pienākumi apstiprina tās īpašo statusu salīdzinājumā ar citiem iespējamiem iepakojuma lietotājiem.
- 27 Šajā sakarā prasītāja atgādina, ka arī tad, ja pieņem, ka Apstrīdētajam lēmumam ir vispārīgs raksturs un tas attiecas uz citiem iespējamiem iepakojuma izlietotājiem, šis fakts neizslēdz to, ka lēmums varētu iedarboties uz to atšķirīgi (skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 11. septembra spriedumu lietā T-13/99 *Pfizer Animal Health*/Padome, *Recueil*, II-3305. lpp., 84. punkts, un minēto judikatūru).
- 28 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka tā *de facto* ir vienīgais uzņēmums, kuram būs jāmaksā naudas sods gadījumā, ja netiks ievērotas jaunās tiesību normas, ko Beļģijas Karaliste pieņēmusi pēc Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.
- 29 Tā šajā sakarā atgādina, ka, pamatojoties uz Sadarbības nolīguma 30. panta 2. daļu, tai var uzlikt administratīvu naudas sodu BEF 20 000 (EUR 500) vai BEF 30 000 (EUR 750) apmērā par katru izlietoto iepakojumu tonnu, kas nav reģenerēta vai pārstrādāta Sadarbības nolīgumā noteiktajā termiņā.
- 30 Tā kā, kā apgalvo prasītāja, pieejamā reģenerācijas kapacitāte Beļģijā nav pietiekama, lai sasniegtu jaunajos likumdevēja noteiktos procentuālos daudzumus un ka tās mājāsaimniecības atkritumu tirgus daļa ir sasniegusi 93 %, tā apgalvo, ka kompetentajām iestādēm ir daudz vienkāršāk pieprasīt no tās lielāko visa naudas

soda daļu, ko tās var uzlikt, nekā meklēt uzņēmumus, kas mēģina pildīt reģenerācijas un pārstrādes pienākumus pēc pašu iniciatīvas. Līdz ar to prasītāja uzskata, ka tā ir vienīgais uzņēmums, kuram faktiski tiktu uzlikts naudas sods, kas ir pietiekams pamats, lai varētu uzskatīt, ka tā ir skarta individuāli.

- 31 Turklāt prasītāja uzsver, ka atšķirībā no iespējamajiem uzņēmumiem, kas paši ir uzņēmušies atbildību par izlietoto iepakojumu apsaimniekošanu un attiecībā uz kuriem šim darbībā ir papildu raksturs, izlietoto iepakojumu reģenerācija ir tās galvenā nodarbošanās. Tādējādi prasītāja uzskata, ka ekonomiskās un finansiālās sekas, kādas Apstrīdētais lēmums tai radīs, ir tai daudz nozīmīgākas kā jebkuram citam uzņēmumam, kas ir atbildīgs par mājssaimniecībā izlietoto iepakojumu. Šis īpašais ekonomiskais un finansiālais stāvoklis to padara atšķirīgu arī no iespējamajiem citiem uzņēmumiem, kas savāc un pārstrādā mājssaimniecībā izlietoto iepakojumu, un šis apstāklis ir ņemts vērā judikatūrā, it īpaši Tiesas 1986. gada 23. aprīļa spriedumā lietā 294/83 *Les Verts/Parlaments, Recueil*, 1339. lpp., un 1994. gada 18. maija spriedumā lietā C-309/89 *Codorniu/Padome, Recueil*, I-1853. lpp.
- 32 Treškārt, prasītāja uzskata, ka, pieņemot Apstrīdēto lēmumu, ir ņemti vērā tās pienākumi un dati, kas uz to attiecas, tādējādi tā ir skarta individuāli.
- 33 Šajā sakarā prasītāja uzsver, ka galvenie un izšķirošie iemesli, kas ir likuši pieņemt Apstrīdēto lēmumu, ir publisko konkursu stikla pārstrādei organizēšana [Apstrīdētā lēmuma II daļas b) apakšpunkts]. Proti, šos publiskos konkursus varēja īstenot tikai prasītāja, kā tas izriet arī no Beļģijas valdības atbildes uz Komisijas jautājumiem Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūras ietvaros. Turklāt prasītāja apgalvo, ka pat tad, ja mājssaimniecībā izlietotajiem iepakojumiem jau būtu citi apsaimniekotā-

ji — privātpersonas vai uzņēmumi, ja tie neatbilst “līgumslēdzējas iestādes” definīcijai Eiropas direktīvu par publisko iepirkumu piešķiršanu nozīmē, nevar organizēt šādu konkursu, izņemot gadījumu, kad tie ir pilnvaroti citādā veidā nekā prasītāja, pamatojoties uz licenci.

34 Prasītāja tāpat arī uzskata, ka Apstrīdētais lēmums uz to attiecas īpaši. Šajā sakarā tā atsaucas uz vairākiem dokumentu fragmentiem, no kuriem izriet, ka dažādi Beļģijas likumdevēji attiecībā uz mājtsaimniecībā izlietotajiem iepakojumiem ir ņēmuši vērā vienīgi prasītāju. Turklāt, analizējot visus Komisijas rīcībā esošos dokumentus, kas prasītājam bija pieejami, tā secina, ka Komisija ir vākusi datus tikai par prasītāju.

35 Ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisijai, zinot tās īpašo stāvokli, bija jāļauj tai piedalīties Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūrā. Prasītāja apgalvo, ka Komisija, ja tā darbojas saskaņā ar Direktīvas 94/62 6. panta 6. punktu, nevar paļauties tikai uz dalībvalstu sniegtajām ziņām. Komisijai ir pienākums saskaņā ar vispārīgo labas pārvaldības principu — pat ja tas nav skaidri paredzēts Direktīvā 94/62 — noteiktos apstākļos prasīt vismaz galveno skarto uzņēmumu viedokli, lai noteiktu, vai informācija, uz kuru tā balstās, ir patiesa. Šajā gadījumā prasītāja norāda, ka tas netika darīts, kaut gan Komisijas apkopotās informācijas avots bija tikai prasītāja, kas pierāda, pēc tās domām, ka Komisija to tiešām uzskata par īpašu uzņēmumu un ka šī procedūra skāra to individuāli.

36 Turklāt no Beļģijas Karalistes atbildes uz Komisijas 2002. gada 15. maija vēstuli pirmās lappuses un it īpaši no pirmās zemsvītras piezīmes izriet, ka noteiktus datus par mājtsaimniecībā izlietotajiem iepakojumiem, ko Beļģijas Karaliste iesniedza, lai pamatotu paziņojumu par nolīguma grozījumiem, sniedza prasītāja.

- 37 Tātad prasītāja apgalvo, ka Komisija zināja, ka tā ir “galvenais spēlētājs”, kas varēja tai piegādāt būtisku informāciju, bet Komisija tomēr ar to nekonsultējās. Rezultātā prasītāja apgalvo, ka tai jādod iespēja celt prasību.
- 38 Visbeidzot, piektdzīvē, prasītāja apgalvo, ka Apstrīdētais lēmums skar to individuāli, arī pamatojoties uz tās 2003. gada 10. jūnija sūdzību par šo lēmumu Komisijai. Šajā sūdzībā prasītāja apgalvo, ka dalībvalstis un Komisija ir pieļāvušas vairākas kļūdas, kā rezultātā pieņemtais lēmums ir pretrunā Direktīvai 94/62.
- 39 Par tiesību aizsardzības līdzekļa neesamību prasītāja apgalvo, ka tiesību aizsardzības līdzekļa pastāvēšanai ir jābūt vienam no EKL 230. panta ceturtais daļas piemērošanas kritērijiem un ka šajā gadījumā tai nav šāda tiesību aizsardzības līdzekļa.
- 40 Pamatojot nepieciešamību ņemt vērā to, vai pastāv tiesību aizsardzības līdzekļi, prasītāja atsaucas uz Pirmās instances tiesas 2002. gada 3. maija spriedumu lietā T-177/01 *Jégo-Quéré/Komisija*, *Recueil*, II-2365. lpp., un ir pārsteigta par Tiesas 2002. gada 25. jūlija spriedumā lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores/Padome*, *Recueil*, I-6677. lpp, minēto noraidījuma pamatojumu, ņemot vērā iepriekš veiktās radikālās izmaiņas Tiesas judikatūrā (Tiesas 1990. gada 17. oktobra spriedums lietā C-10/89 *HAG GE*, *Recueil*, I-3711. lpp., un 1993. gada 24. novembra spriedums lietās C-267/91 un C-268/91 *Keck un Mithouard*, *Recueil*, I-6097. lpp.). Prasītāja tāpat arī apgalvo, ka Līgums par Konstitūciju Eiropai, kas, viņasprāt, apstiprina Eiropas politiku gribu paplašināt pašreizējā EKL 230. panta piemērošanas jomu, ir uzskatāms par vadlīnijām Pirmās instances tiesai, interpretējot EKL 230. panta ceturto daļu.

- 41 Prasītāja uzskata, ka tiesību aizsardzības līdzekļa neesamība šajā gadījumā izriet no fakta, ka, saskaņā ar Beļģijas tiesību normām, reģionu tiesību akti, ar kuriem ir apstiprināts Sadarbības nolīgums, var tikt apstrīdēti vienīgi *Cour d'arbitrage belge* [Beļģijas konstitucionālajā šķīrējtiesā] un tikai pamatojoties uz vienlīdzības principa, normu par kompetences sadalījumu un Beļģijas konstitūcijas II nodaļas normu pārkāpumu.
- 42 Līdz ar to prasītāja uzskata, ka Beļģijas tiesībās tai nav pieejams tiesību aizsardzības līdzeklis, kas tai ļautu panākt, ka tiek atcelti Eiropas tiesībām pretēji reģionu tiesību akti, ar kuriem ir izpildīts Sadarbības nolīgums, vai Apstrīdētais lēmums. Apstrīdētā lēmuma spēkā esamību tādad var apstrīdēt tikai tad, ja tiesa sodītu prasītāju, uzliekot naudas sodu par reģionālo tiesību normu, kas paredz jaunas izlietoto iepakojumu reģenerācijas procentu likmes, pārkāpumu. Turklāt tikai *Cour de cassation Belge* [Beļģijas Kasācijas tiesa], kas ir augstākā instance šajā gadījumā, ir pienākums uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu. Tomēr tādējādi pāietu vismaz pieci gadi, kuru laikā prasītājai draud šis naudas sods un tiesiska nedrošība par reģenerācijas procentu likmju spēkā esamību. Prasītāja uzskata, ka šī situācija nav savienojama ar efektīvu tiesas aizsardzību.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 43 Pamatojoties uz EKL 230. panta ceturto daļu "[j]ebkura fiziska vai juridiska persona [...] var griezties Tiesā par lēmumu, kas adresēts šai personai, vai par lēmumu, kas — kaut arī regulas vai lēmuma formā adresēts citai personai — tomēr šo personu skar tieši un individuāli."

- 44 Prasītāja vēlas panākt Apstrīdētā lēmuma 1. punkta atcelšanu, kas apstiprina Beļģijas Karalistes paziņoto pasākumu, kas nosaka lielākas izlietotā iepakojuma pārstrādes un reģenerācijas normas nekā tās ir paredzētas Direktīvas 94/62 6. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā.
- 45 Direktīva 94/62, kuras mērķis ir saskaņot valstu tiesību aktus iepakojumu un izlietoto iepakojumu apsaimniekošanas jomā, attiecas uz dalībvalstīm vispārīgi, liekot to kompetentajām institūcijām pieņemt vispārpiemērojamus aktus, kas attiektos uz visiem attiecīgajiem tirgus dalībniekiem. Tās 6. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā dalībvalstīm ir noteikts pienākums līdz 2001. gada 30. jūnijam reģenerēt vismaz 50 % un ne vairāk kā 65 % no izlietotajiem iepakojumiem pēc svara, un šī paša globālā mērķa dēļ un minētajā termiņā tām ir jāpārstrādā vismaz 25 % un ne vairāk kā 45 % no visiem iepakojuma materiāliem pēc svara, kas ir izlietotajā iepakojumā, un vismaz 15 % no katra iepakojuma materiāla pēc svara. Šī direktīva, lietojot vispārīgus terminus un mērķus, nosaka vispārēju iepakojumu un izlietoto iepakojumu reģenerācijas kārtību.
- 46 Saskaņā ar šīs direktīvas 6. panta 6. punktu Komisija var apstiprināt dalībvalsts programmu augstāka līmeņa vides aizsardzībai ar nosacījumu, ka pasākumi, ko dalībvalsts veic, lai sasniegtu šos mērķus, nerada iekšējā tirgus traucējumus, netraucē citām dalībvalstīm pildīt minēto direktīvu, ka tie nav patvaļīgas diskriminācijas līdzekļi un slēptā veidā neierobežo tirdzniecību starp dalībvalstīm.
- 47 Šie izņēmumi no vispārējās kārtības, ko nosaka lēmumi par apstiprināšanu, kurus ir pieņēmusi Komisija, pamatojoties uz Direktīvas 94/62 6. panta 6. punktu, pieder pie direktīvas vispārējā rakstura, jo tie ir vispārējā veidā adresēti nenoteiktam personu lokam un attiecas uz objektīvi noteiktām situācijām (šajā sakarā skat. Tiesas 1993. gada 15. jūnija spriedumu lietā *C-213/91 Abertal u.c./Komisija, Recueil*, I-3177. lpp., 19. punkts; Pirmās instances tiesas 2000. gada 11. jūlija rīkojumu lietā *T-268/99 Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France u.c./Padome, Recueil*, II-2893. lpp., 37. un 38. punkts, kas apstiprināts ar Tiesas

2001. gada 10. maija rīkojumu lietā C-345/00 P *Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France* u.c./Padome, *Recueil*, I-3811. lpp.; Pirmās instances tiesas 2003. gada 28. novembra rīkojumu lietā T-264/03 R *Schmoldt* u.c/Komisija, *Recueil*, II-5089. lpp., 64. punkts). Līdz ar to Apstrīdētais lēmums ir uzskatāms par vispārpiemērojamu tiesību aktu.

48 Tomēr ir svarīgi pārbaudīt, vai, neatkarīgi no Apstrīdētā lēmuma vispārpiemērojamības, nevar uzskatīt, ka apstrīdētā norma prasītāju skar tieši un individuāli. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka normas vispārpiemērojamība neizslēdz to, ka tā var tieši un individuāli skart dažus ieinteresētos tirgus dalībniekus (šajā sakarā skat. 1991. gada 16. maija spriedumu lietā C-358/89 *Extramet Industrie*/Padome, *Recueil*, I-2501. lpp., 13. un 14. punkts; šī rīkojuma 31. punktā minēto spriedumu lietā *Codorniu*/Padome, 19. punkts; 2001. gada 22. novembra spriedumu lietā C-451/98 *Antillean Rice Mills*/Padome, *Recueil*, I-8949. lpp., 46. punkts; Pirmās instances tiesas 2001. gada 6. decembra spriedumu lietā T-43/98 *Emesa Sugar*/Padome, *Recueil*, II-3519. lpp., 47. punkts).

49 Par jautājumu, vai prasītāja ir individuāli skarta EKL 230. panta ceturtās daļas nozīmē, ir jāatzīmē, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, kas pastāvīgi atkārtojas kopš šī rīkojuma 23. punktā minētā sprieduma lietā *Plaumann*/Komisija fizisku vai juridisku personu akts, kura adresāts tā nav, skar individuāli tikai tad, ja attiecīgais akts to skar dažu tai piemītošu specifisku īpašību dēļ vai faktiskās situācijas dēļ, kura to padara atšķirīgu no visām citām personām, un tādējādi to skar individuāli līdzīgi kā akta adresātu (Tiesas 2004. gada 1. aprīļa spriedums lietā C-263/02 P *Komisija/Jégo-Quéré*, *Recueil*, I-3425. lpp., 45. punkts).

50 Šajā sakarā prasītāja uzsver, ka, pirmkārt, tā ir vienīgais uzņēmums, kas ir licencēts mājāsaimniecībā izlietoto iepakojumu reģenerācijai, un ka, pamatojoties uz šo licenci, tā ir vienīgā, kam ir jāpilda dažādi pienākumi.

- 51 Šis apstāklis tomēr nav atbilstošs, lai varētu uzskatīt, ka prasītāja ir skarta individuāli tādā nozīmē kā iepriekš šī rīkojuma 49. punktā minētajā judikatūrā., Tā kā Apstrīdētais lēmums apstiprina to, ka Beļģijas Karaliste pārsniedz reģenerācijas un pārstrādes mērķus un kas noteikti Direktīvas 94/62 6. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, kas attiecas uz visiem iepakojuma materiāliem un izlietotajiem iepakojumiem, šis lēmums neattiecas īpaši uz uzņēmumiem, kas nodarbojas ar mājsaimniecībā izlietoto iepakojumu apsaimniekošanu, ko iepriekš ir licencējušas Beļģijas iestādes.
- 52 Apstrīdētais lēmums prasītāju skar tikai kā tirgus dalībnieku, kas darbojas atkritumu nozarē, un tādā pat mērā kā visus citus tirgus dalībniekus, kas šobrīd atrodas vai varētu atrasties identiskā situācijā (šajā sakarā skat. šī rīkojuma 47. punktā minēto spriedumu lietā *Abertal* u.c./Komisija, 20. punkts, un Pirmās instances tiesas 2003. gada 6. maija spriedumu lietā T-45/02 *DOW AgroSciences*/Parlaments un Padome, *Recueil*, II-1973. lpp., 43. punkts).
- 53 Otrkārt, prasītāja būtībā uzskata, ka tā ir vienīgais uzņēmums, kam Apstrīdētā lēmuma rezultātā būtu de facto jāmaksā naudas sods.
- 54 Šajā sakarā jebkurā gadījumā ir jāņem vērā, ka Sadarbības nolīguma 30. panta 2. punkts paredz vienīgi iespēju uzlikt administratīvu naudas sodu un ka tas ir piemērojams visiem iepakojuma apsaimniekotājiem vai licencētajiem uzņēmumiem, kas noteiktajā termiņā nesasniedz noteikto procentuālo daudzumu. Sadarbības nolīguma 30. panta 2. punktā paredzētais naudas sods tādā attiecas ne tikai uz prasītāju, ko prasītāja cita starpā ir netieši atzinusi, konstatējot, ka "naudas sods [tai] radītu pavisam citādas sekas nekā citiem iespējamiem izlietoto iepakojumu apsaimniekotājiem".

- 55 Tādējādi fakts, ka prasītājam pieder nozīmīga māsaimniecības atkritumu tirgus daļa, ka tās galvenā nodarbošanās ir māsaimniecībā izlietoto iepakojumu savākšana un reģenerācija, un apstāklis, ka līdz ar to iespējamā naudas soda apmērs un tā uzlikšanas iespējamība tai ir lielāka nekā citiem tirgus dalībniekiem, nepierāda, ka Apstrīdētais lēmums skar to individuāli. Pamatojoties uz judikatūru, prasītājas norādītās finansiālās sekas, kas tai var rasties apstrīdētās normas rezultātā, pat ja tās būtu zināmas akta autoriem, pašas par sevi nav pietiekams iemesls, lai to skartu individuāli salīdzinājumā ar vispārpiemērojamu normu (šajā sakarā skat. Tiesas priekšsēdētāja 2000. gada 12. oktobra rīkojumu lietā C-300/00 P(R) *Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa u.c./Padome, Recueil, I-8797. lpp., 39. un 41. punkts*). Turklāt judikatūrā ir atzīts, ka fakts, ka vispārpiemērojamam aktam var būt atšķirīgas konkrētās sekas dažādiem tiesību subjektiem, uz kuriem tās attiecas, nepadara tos atšķirīgus no citiem attiecīgajiem tirgus dalībniekiem, jo šī akta piemērošana notiek, pamatojoties uz objektīvi noteiktu situāciju (šajā sakarā skat. Tiesas 1997. gada 18. decembra rīkojumu lietā C-409/96 P *Sveriges Betodlares un Henrikson/Komisija, Recueil, I-7531. lpp., 37. punkts*, un Pirmās instances tiesas 1998. gada 8. decembra rīkojumu lietā T-39/98 *Sadam Zuccherifici u.c./Padome, Recueil, II-4207. lpp., 22. punkts*, apstiprināts ar Tiesas 2001. gada 31. maija spriedumu lietā T-41/99 P *Sadam Zuccherifici u.c./Padome, Recueil, I-4239. lpp.*). Tomēr, kā iepriekš minēts 47. punktā, Apstrīdētais lēmums ir vispārpiemērojams, jo tas vispārējā veidā ir adresēts nenoteiktam personu lokam un ir piemērojams objektīvi noteiktās situācijās.
- 56 Visbeidzot, par atsaukšanos uz iepriekš šī rīkojuma 31. punktā minētajiem spriedumiem lietā *Les Verts/Parlaments* un spriedumu lietā *Codorniu/Padome*, kas apstiprina, ka Tiesa ir piemērojusi ekonomisku un finansiālu kritēriju, lai novērtētu, vai prasītājas ir skartas individuāli, ir jānorāda uz šīs lietas atšķirībām salīdzinājumā ar lietām, par kurām ir pieņemti šie spriedumi.
- 57 Tātad, atšķirībā no šī rīkojuma 31. punktā minētā sprieduma lietā *Codorniu/Padome*, kurā vispārpiemērojama norma traucēja prasītājam izmantot tā reģistrētu un jau ilgu laiku lietotu preču zīmi, prasītājas licence šajā gadījumā ļauj tai tikai izpildīt māsaimniecībā izlietoto iepakojumu apsaimniekotāju pienākumu reģenerēt izlietoto iepakojumu, ko tiem nosaka reģionu tiesību akti (Sadarbības nolīguma 1. punkta 22. apakšpunkts). Turklāt šī atļauja, kas ir piešķirta tikai uz piecu gadu

laikposmu sākot no 1999. gada 1. janvāra (Sadarbības nolīguma 10. punkta 4. apakšpunkts un lēmuma par licences piešķiršanu 24. punkts) un kas ietilpst pienākumos, kuri ir noteikti gan prasītājam, gan citiem iepakojumu apsaimniekotājiem, negarantē tiesības uz īpašu reģenerācijas procentu piemērošanu. Sadarbības nolīguma 25. punkta 1. apakšpunkta 3. ievilkums tieši nosaka, ka Starpreģionālās iepakošanas komisijas lēmējinstītūcija var jebkurā laikā grozīt licencē noteiktos darbības nosacījumus, ņemot vērā vispārējās intereses. Līdz ar to prasītājas stāvoklis atšķiras no prasītājas stāvokļa lietā, par kuru ir pieņemts iepriekš šī rīkojuma 31. punktā minētais spriedums lietā *Codorniu/Padome*, un prasītāja nevar atsaukties uz šo judikatūru.

58 Šīs lietas faktiskie apstākļi atšķiras arī no lietas apstākļiem, kurā ir pieņemts šī rīkojuma 31. punktā minētais spriedums lietā *Les Verts/Parlaments*. Papildus tam, ka būtiski atšķiras lietas apstākļi, kas saistīti ar lietas dalībniekiem un attiecīgajām iestādēm, Pirmās instances tiesa atsauca arī uz to, ka saistībā ar Apstrīdēto lēmumu nepastāv atšķirība starp prasītājas stāvokli un citu iepakošanas apsaimniekotāju stāvokli. Lietā *Les Verts* daži politiskie grupējumi piedalījās Eiropas Parlamenta lēmuma pieņemšanā, kas attiecās gan uz to veiktajām darbībām, gan arī tām darbībām, kas ir piešķirtas konkurējošiem grupējumiem, kas nebija pārstāvēti Parlamentā. Iespējams, ka tie bija nosakāmi un tāpēc bija individuāli skarti, un līdz ar to baudīja lielāku tiesas aizsardzību nekā konkurējošie politiskie grupējumi, kas nebija pārstāvēti (iepriekš šī rīkojuma 36. punktā minētais spriedums lietā *Les Verts/Parlaments*, 31. punkts). Turpretim šajā lietā citi iepakošanas apsaimniekotāji tāpat kā prasītāja nepiedalījās lēmuma pieņemšanā (skat. šī rīkojuma 63. un turpmākos punktus), kas attiecās gan uz šo apsaimniekotāju, gan prasītājas veiktām darbībām. Rezultātā citi iepakošanas apsaimniekotāji šajā gadījumā neieguva lielāku tiesas aizsardzību nekā prasītāja. Līdz ar to šis spriedums nevar kalpot prasītājam par pierādījumu, ka Apstrīdētais lēmums skar to individuāli.

59 Treškārt, pamatojot to, ka tā ir skarta individuāli, prasītāja apgalvo, ka Komisija Apstrīdēto lēmumu pamato ar publiskiem konkursiem, ko realizē vienīgi prasītāja, un uz datiem par māsaimniecības atkritumiem, kuru avots ir vienīgi prasītāja un kuri attiecas vienīgi uz to.

- 60 Pirmās instances tiesa šajā sakarā vispirms norāda, ka Apstrīdētajā lēmumā Komisija tiešām ir ņēmusi vērā publiskos konkursus, lai noteiktu vai paziņotie pasākumi ir piemēroti [Apstrīdētā lēmuma II nodaļas a) un b) apakšpunkts], un ka, pamatojoties uz lēmumu par licencēšanu, prasītājam bija jāpiešķir tiesības noslēgt līgumu par pārstrādi, izmantojot konkursa procedūru (lēmuma par licencēšanu 8.–11. pants). Turklāt šķiet, ka prasītājas datus Komisija ir ņēmusi vērā, pieņemot Apstrīdēto lēmumu.
- 61 Tomēr saskaņā ar judikatūru, fakts, ka Komisija lēmumu balstījusi uz prasītājas personīgu pienākumu pastāvēšanu un uz datiem par to, ir pietiekams, lai to skartu individuāli, tikai tad, ja attiecīgās tiesību normas liek ņemt vērā pastāvošo situāciju. Tas būtu, pirmkārt, tad, ja Komisijai, pamatojoties uz īpašām tiesību normām, būtu pienākums ievērot akta iedarbību uz noteiktu personu stāvokli, kā rezultātā tās varētu būt skartas individuāli (šajā sakarā skat. Tiesas 1985. gada 17. janvāra spriedumu lietā 11/82 *Piraiki-Patraiki* u.c./Komisija, *Recueil*, 207. lpp., 21. un 28.–31. punkts; 1990. gada 26. jūnija spriedumu lietā C-152/88 *Sofrimport*/Komisija, *Recueil*, I-2477. lpp., 11. punkts; 1999. gada 11. februāra spriedumu lietā C-390/95 P *Antillean Rice Mills* u.c./Komisija, *Recueil*, I-769. lpp., 25.–28. punkts; Pirmās instances tiesas 1995. gada 14. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-480/93 un T-483/93 *Antillean Rice Mills* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2305. lpp., 67. punkts, un 2002. gada 17. janvāra spriedumu lietā T-47/00 *Rica Foods*/Komisija, *Recueil*, II-113. lpp., 41. punkts. Otrkārt, arī gadījumā, ja attiecīgās tiesību normas paredz ieinteresēto personu tiesības piedalīties procedūrā pirms lēmuma pieņemšanas (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 26. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-74/97 un T-75/97 *Büchel*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-3067. lpp., 58. punkts).
- 62 Attiecībā uz īpašu situāciju, kas jāņem vērā, pieņemot Apstrīdēto lēmumu, Pirmās instances tiesa norāda, ka Direktīvas 94/62 6. panta 6. punktā ir noteikts, ka, pirmkārt, dalībvalstis, kas vēlas īstenot augstāka līmeņa vides aizsardzību, nekā tā noteikta šīs direktīvas minētā panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, paziņo par to Komisijai un, otrkārt, Komisijai šis pasākums ir jāapstiprina pēc tam, kad, sadarbojoties ar dalībvalstīm, tā ir pārliecinājusies, ka paziņotajai dalībvalstij piemīt atbilstoša pārstrādes un reģenerācijas kapacitāte un ka šie pasākumi neradīs iekšējā

tirgus traucējumus, netraucēs citām dalībvalstīm pildīt direktīvu un patvaļīgi nediskriminēs vai slēptā veidā neierobežos tirdzniecību starp dalībvalstīm.

- 63 Šis Komisijai noteiktais pienākums pārbaudīt liek vienīgi ņemt vērā visus datus par izlietotā iepakojuma pārstrādi un reģenerāciju valsts un starpvalstu līmenī, bet neprasa ņemt vērā atsevišķa uzņēmuma stāvokli, kas darbojas mājāsaimniecībā izlietoto iepakojumu pārstrādes un reģenerācijas jomā. Direktīvas 94/62 6. panta 6. punkts cita starpā skaidri nosaka, ka šāda pārbaude tiek veikta sadarbībā ar dalībvalstīm. Tas nozīmē, ka Komisijai nav tieši jākonsultējas ar tirgus dalībniekiem, vai pat dažiem tirgus dalībniekiem.
- 64 Tātad ir jākonstatē, ka Direktīvas 94/62 6. panta 6. punkts Komisijai neuzliek pienākumu ņemt vērā atsevišķu uzņēmumu, tādu kā prasītāja, īpašo stāvokli, apstiprinot pasākumus, kas ir izņēmumi no šīs direktīvas 6. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā noteiktajiem mērķiem.
- 65 Turklāt ne Direktīvas 16. un 21. pants, kas nosaka paziņošanas procedūru un komitejas piedalīšanos, ar kuras starpniecību notiek sadarbība starp Komisiju un dalībvalstīm, ne citas Direktīvas 94/62 normas neparedz Komisijai šādu pienākumu. Līdz ar to prasītājas apgalvojumam, ka Komisijai, pieņemot Apstrīdēto lēmumu, bija jāņem vērā tās īpašais stāvoklis, nav pamata.
- 66 Attiecībā uz tiesībām piedalīties procedūrā no iepriekš minētā izriet, ka nepastāv neviena procesuāla norma, kas paredzētu ieinteresēto uzņēmumu piedalīšanos administratīvajā procedūrā. Cita starpā prasītāja to netieši atzīst, apgalvojot, ka, pat

ja direktīva skaidri neparedz pienākumu konsultēties, šādam pienākumam ir jāpastāv, pamatojoties uz labas pārvaldības pienākumu.

⁶⁷ Turklāt prasītāja jebkurā gadījumā nepierāda, ka tā *de facto* ir piedalījusies Komisijā notikušajā procedūrā. No tā izriet, ka pat tad, ja šādas tiesības pastāvētu, attiecīgi pamatojoties uz labas pārvaldības pienākumu vai tādu īpašu normu kā antidempingu reglamentējošu normu, prasītāja nevarētu uz to atsaukties, jo nav to izmantojusi (Tiesas 1985. gada 20. marta spriedums lietā 264/82 *Timex/Padome* un Komisija, *Recueil*, 849. lpp., 13.–16. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 11. jūlija spriedums lietā T-161/94 *Sinochem Heilongjiang/Padome*, *Recueil*, II-695. lpp., 47. punkts.

⁶⁸ Līdz ar to fakts, ka Komisija Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas gaitā ir ņēmusi vērā datus par prasītāju un prasītājas pienākumus, nevar būt par pamatu, lai uzskatītu, ka prasītāja ir skarta individuāli.

⁶⁹ Ceturtkārt, prasītāja uzskata — tā kā tā ir viens no Komisijas rīcībā esošās informācijas avotiem un Komisijai, pamatojoties uz labas pārvaldības principu, ir jāpārbauda dalībvalstu Direktīvas 94/62 6. panta 6. punktā paredzētās procedūras ietvaros piegādātā informācija, Komisijai bija tai jāprasa izteikt savu viedokli, lai noteiktu dalībvalstu iesniegtās informācijas patiesumu. Tādējādi prasītāja uzskata, ka arī šī iemesla dēļ Apstrīdētais lēmums to skar individuāli.

⁷⁰ Šajā sakarā ir jāatgādina, ka papildus tam, ka prasītājai nav tiesību piedalīties šajā procedūrā (skat. šī rīkojuma 66. punktu), pamatojoties uz judikatūru, ja attiecīgo jautājumu tieši neregulē tiesību norma, ne vispārpiemērojamu aktu izstrādāšanas process, ne paši šie akti kā vispārpiemērojami pasākumi neparedz, pamatojoties uz vispārīgiem Kopienu tiesību principiem, skarto personu piedalīšanos, jo tiek uzskatīts, ka to intereses pārstāv politiskās varas institūcijas, kas ir kompetentas

pieņemt šos aktus (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1997. gada 30. septembra rīkojumus lietā T-122/96 *Federolio/Komisija, Recueil*, II-1559. lpp., 75. punkts, 1998. gada 15. septembra rīkojumu lietā T-109/97 *Molkerei Großbraunshain un Bene Nahrungsmittel/Komisija, Recueil*, II-3533. lpp., 60. punkts, kas apstiprināts ar Tiesas 2000. gada 26. oktobra rīkojumu lietā C-447/98 P *Molkerei Großbraunshain un Bene Nahrungsmittel/Komisija, Recueil*, I-9097. lpp., un 1999. gada 9. novembra rīkojumu lietā T-114/99 *CSR Pampryl/Komisija, Recueil*, II-3331. lpp., 50. punkts).

- 71 Šajā gadījumā apstrīdētais akts ir vispārpiemērojams akts (skat. šī rīkojuma 47. punktu) un minētais labas pārvaldības princips ir vispārīgs tiesību princips. Tātad, pamatojies uz iepriekš minēto judikatūru, šis princips neprasa skarto personu piedalīšanos šāda akta izstrādāšanā. Līdz ar to, tā kā nav tiešas tiesību normas, prasītājam, pamatojoties uz labas pārvaldības principu, nevar rasties procesuālas tiesības, kas saistītas ar tiesībām prasīt tiesību akta atcelšanu.
- 72 Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka, piektkārt, sūdzības iesniegšana ir pamats, lai secinātu, ka tā ir skarta individuāli. Pirmās instances tiesa šajā sakarā norāda, ka šī sūdzība ir iesniegta 2003. gada 10. jūnijā, t.i., vairāk nekā četrus mēnešus pēc Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas un tāpat arī pēc iespējamā termiņa prasības iesniegšanai, pamatojoties uz EKL 230. panta piekto daļu, izbeigšanās. Turklāt saskaņā ar šo argumentāciju šāda sūdzība ir jāvērtē atsevišķi, jo tā nav saistīta ar šo tiesvedību. Rezultātā, papildus tam, ka šī sūdzība nevar ietekmēt Apstrīdētā lēmuma pieņemšanu, sūdzības iesniegšana Komisijā pēc lēmuma pieņemšanas nekādā veidā neietekmē sūdzības iesniedzēja tiesības saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu iesniegt prasību par šī lēmuma atcelšanu. Tātad, ja nav nevienas normas, kas paredz šādas sūdzības iesniegšanu iepriekšējas procedūras laikā, pieņemamības nosacījumi saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu ir jāvērtē neatkarīgi no jebkādas prasītājas Komisijā iesniegtās sūdzības pēc apstrīdētā akta pieņemšanas. Līdz ar to šis arguments nav piemērots.

- 73 No iepriekš minētā izriet, ka prasītāju nevar uzskatīt par skartu individuāli EKL 230. panta ceturtais daļas nozīmē.
- 74 Jebkurā gadījumā vēl ir jāpārbauda, vai šo secinājumu var apšaubīt, kā apgalvo prasītāja, pamatojoties uz efektīvu tiesas aizsardzību.
- 75 Pirmās instances tiesa šajā sakarā norāda — kā Tiesa ir norādījusi iepriekš šī rīkojuma 40. punktā minētajā spriedumā lietā *Unión de Pequeños Agricultores/Padome*, 40. punkts, un iepriekš šī rīkojuma 30. punktā minētajā spriedumā lietā *Komisija/Jégo-Quéré*, 49. punkts, EKL 230. un 241. pantā, no vienas puses, un 234. pantā, no otras puses, ir izveidota pilnīga tiesību aizsardzības līdzekļu procedūra un sistēma, kas paredzēta, lai nodrošinātu institūciju tiesību aktu likumības pārbaudi, un to uzticot Kopienų tiesai (šajā sakarā skat. arī iepriekš šī rīkojuma 23. punktā minēto spriedumu lietā *Les Verts/Parlaments*, 31. punkts). Šajā sistēmā fiziskas un juridiskas personas, kas nevar, pamatojoties uz EKL 230. panta ceturtajā daļā noteiktajiem pieņemamības nosacījumiem, tieši apstrīdēt vispārpiemērojamus Kopienų tiesību aktus, var, atkarībā no lietas apstākļiem izņēmuma kārtā apstrīdēt šādu aktu spēkā esamību, pamatojoties uz EKL 241. pantu, Kopienų tiesā vai valsts tiesās gadījumā, kad valsts tiesa nav kompetenta konstatēt minēto aktu spēkā neesamību (Tiesas 1987. gada 22. oktobra spriedums lietā 314/85 *Foto-Frost, Recueil*, 4199. lpp., 20. punkts), lūgt to iesniegt Tiesā lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par šo jautājumu.
- 76 Tiesa uzskata, ka dalībvalstīm ir pienākums paredzēt pilnīgu tiesību aizsardzības līdzekļu procedūru un sistēmu, kas nodrošina tiesību uz efektīvu tiesas aizsardzību ievērošanu (iepriekš šī rīkojuma 41. punktā minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores/Padome*, 40. punkts, un iepriekš šī rīkojuma 49. punktā minētais spriedums lietā *Komisija/Jégo-Quéré*, 31. punkts). Tiesa tāpat arī ir atzinusi, ka nav pieļaujama tāda EKL 230. pantā iekļauto pieņemamības nosacījumu interpretācija, saskaņā ar kuru prasība atcelt tiesību aktu ir atzīstama par pieņemamu, ja Kopienų tiesai, pārbaudot valsts procesuālo tiesību normas, ir pierādīts, ka tās neļauj privātpersonai iesniegt prasību, kas apšaubītu Kopienų tiesību

akta spēkā esamību. Tieša prasība atcelt tiesību aktu Kopienų tiesā nav iespējama, pat ja pēc tās veiktas konkrētas valsts procesuālo normu pārbaudes var pierādīt, ka tās neļauj personai iesniegt prasību, kas apšaubītu apstrīdētā Kopienų akta spēkā esamību (Tiesas 2003. gada 12. decembra spriedums lietā C-258/02 P *Bactria/Komisija, Recueil*, I-15105. lpp., 58. punkts). Šāda kārtība katrā konkrētajā gadījumā prasa, lai Kopienų tiesa pārbaudītu un interpretētu valsts procesuālās tiesības, kā rezultātā tā pārsniegtu savas pilnvaras, kas tai piešķirtas, lai pārbaudītu Kopienų aktu likumību (iepriekš šī rīkojuma 3. punktā minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores/Padome*, 40. punkts, un šī rīkojuma 49. punktā minētais spriedums lietā *Komisija/Jégo-Quéré*, 33. un 34. punkts).

77 Visbeidzot, jebkurā gadījumā Tiesa ir skaidri norādījusi (iepriekš šī rīkojuma 40. punktā minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores/Padome*, 44. punkts, un iepriekš šī rīkojuma 49. punktā minētais spriedums lietā *Komisija/Jégo-Quéré*, 36. punkts) attiecībā uz EKL 230. panta ceturtajā daļā paredzēto individuālās ieinteresētības nosacījumu, ka, ja šis pants ir tiešām jāinterpretē saskaņā ar efektīvas tiesas aizsardzības principu (šajā sakarā skat. Tiesas 1986. gada 15. maija spriedumu lietā 222/84 *Johnston, Recueil*, 1651. lpp., 18. punkts), tomēr, ņemot vērā dažādos apstākļus, kas var individualizēt prasītāju, šāda interpretācija nevar likt atkāpties no šī nosacījuma, kas ir skaidri noteikts Līgumā, jo pretējā gadījumā Kopienų tiesas pārkāptu tām ar Līgumu piešķirtās pilnvaras.

78 Turklāt, ja ir iespējams iedomāties citu Kopienų vispārpiemērojamu aktu likumības pārbaudes sistēmu nekā to, kas ir ieviesta ar sākotnējo Līgumu un kuras principi nekad nav grozīti, Tiesa apgalvo, ka katrā gadījumā dalībvalstu kompetencē saskaņā ar ESL 48. pantu ir reformēt šobrīd spēkā esošo sistēmu (iepriekš šī rīkojuma 40. punktā minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores/Padome*, 45. punkts).

79 Prasītāja ir pārsteigta par Tiesas noraidījumu ar šādu pamatojumu, jo tas būtiski maina līdzšinējo judikatūru. Tā turklāt apgalvo, ka Konstitūcijas Eiropai projekts ietver vadlīnijas EKL 230. panta ceturtais daļas interpretācijai.

- 80 Par būtiskām iepriekš veiktām izmaiņām Tiesas judikatūrā dažās jomās, pietiek konstatēt, ka šajā gadījumā šāds grozījums nav veikts un, pamatojoties uz EKL 225. pantu un Tiesas Reglamentu, Pirmās instances tiesa nevar paust savu viedokli par Tiesas lēmuma pamatotību.
- 81 Par Līguma par Konstitūcijas Eiropai projektu ir jānorāda, ka šis līgums vēl nav stājies spēkā. Līdz ar to Pirmās instances tiesu nesaista šis līgums vai tam pamatā esoša Eiropas politiku griba.
- 82 Saskaņā ar to prasītāja praktiski nevar, ņemot vērā Tiesas judikatūru, atsaukties uz to, ka tai nav tiesību aizsardzības līdzekļu, ja atcelšanas prasība tiek atzīta par nepieņemamu.
- 83 Tātad prasība par efektīvu tiesas aizsardzību, ievērojot šo Tiesas judikatūru, nevar būt iemesls, lai apšaubītu secinājumu, ka prasītāja nav individuāli skarta EKL 230. panta ceturtais daļas nozīmē. Tā kā uz prasītāju neattiecas neviens no EKL 230. panta ceturtajā daļā paredzētajiem pieņemamības nosacījumiem, šī prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

Atbilstoši Tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam nolēmums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar atbildētājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta)

izdod rīkojumu:

- 1) **prasību noraidīt kā nepieņemamu;**
- 2) **prasītāja sedz savus un atlīdzina atbildētājas tiesāšanās izdevumus.**

Luksemburgā, 2005. gada 16. februārī.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

J. Azizi